

**ОДЛУКА
ВИСОКОГ ПРЕДСТАВНИКА**

Бр. 15/06

Користећи се овлаштењима која су ми дата чланом V Анекса 10 (Споразум о цивилној имплементацији Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења поменутог Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II. 1. (д) горе наведеног Споразума, према којем Високи представник "пружа помоћ, када то оцијени неопходним, у изналагању рјешења за све проблеме који се појаве у вези са цивилном имплементацијом";

Позивајући се на став XI. 2. Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилној имплементацији Мировног уговора како би помогао у изналагању рјешења за проблеме, како је претходно речено, "доношењем обавезујућих одлука, када то буде сматрао неопходним", у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са тачком (ц) овог става) и "мјере у сврху осигурања имплементације Мировног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета";

Позивајући се даље на тачку 12.1. Декларације Савјета за имплементацију мира, који се састао у Мадриду, 15. и 16. децембра 1998. године, у којој се јасно каже да Савјет сматра да успостављање владавине права, у коју сви грађани имају повјерење, представља предуслов за дуготрајни мир и самоодрживу економију која је у стању да привуче и задржи стране и домаће улагаче;

Имајући у виду учињене напоре на остваривању оснажене стратегије за реформу правосуђа како би се ојачала владавина права у Босни и Херцеговини и њеним ентитетима у 2002/03, што је одобрио Управни одбор Савјета за имплементацију мира 28. фебруара 2002. године;

Присјећајући се Резолуције Савјета безбједности Уједињених нација бр. 1503 (2003) и изјаву предсједника Савјета безбједности (С/ПРСТ/2002/21), од 23. јула 2002. године којом се даје подршка стратегији Међународног суда за бившу Југославију ("МКСЈ") на основу које ће истраге бити завршене до краја 2004. године, све радње у првостепеном поступку до краја 2008. године, а комплетан рад Суда у 2010. години (С/2002/678), с тим да ће се Суд у свом раду концентрисати на кривично гоњење и суђење највишим вођама које се сумњичи да су најодговорнији за злочине у оквиру надлежности МКСЈ-а, док ће суђења оним који су мање одговорни бити уступљена одговарајућим надлежним домаћим судовима уз јачање способности тих судова да обављају тај посао;

Констатујући да је Савјет безбједности изјавио да се претходно поменутом Стратегијом окончања рада МКСЈ-а ни на један начин не омета обавеза земаља да проводе истраге које се односе на оптужена лица којима се неће судити на МКСЈ-у и да предузимају одговарајуће радње у вези с подизањем оптужница и кривичним гоњењем, имајући истовремено на уму да МКСЈ има примат над домаћим судовима;

Имајући у виду да је јачање домаћих правосудних система од кључне важности за функционисање правне државе уопште, а поготово за provedбу стратегије окончања рада МКСЈ-а;

Имајући у виду такође да је у свом коминикеу донесеном након састанка у Сарајеву 26. септембра 2003. године, Управни одбор Савјета за имплементацију мира узео у обзир Резолуцију Савјета безбједности

Уједињених народа бр. 1503, којом се између осталог, позива међународна заједница да подржи рад високог представника у успостављању Вијећа за ратне злочине;

Констатујући напредак постигнут у развоју капацитета Посебног одсјека за ратне злочине Суда Босне и Херцеговине и Посебног одјела за ратне злочине Тужлаштва Босне и Херцеговине;

Констатујући такође да је развој тог капацитета понекад онемогућен услед непрепознавања правних специфичности везаних за уступање предмета од стране МКСЈ-а ;

Свјесни нарочито да одређене одредбе домаћег законодавства у примјени на предмете које МКСЈ уступа Босни и Херцеговини могу представљати сметњу за ефикасно суђење у домаћим судовима;

Уз жаљење што, међутим, органи власти у Босни и Херцеговини нису посветили одговарајућу пажњу промјенама у законодавству неопходним како би се олакшало кривично гоњење и суђење у предметима које уступа МКСЈ;

Посебно свјесни хитности да се овакве одредбе измијене и допуне;

Узевши у обзир и размотривши све наведено, Високи представник доноси сљедећу

ОДЛУКУ
којом се доноси Закон о измјенама и допунама
Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине

(«Службени гласник Босне и Херцеговине», бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04,
13/05 и 48/05)

Закон који слиједи као саставни дио ове одлуке ступа на снагу као што је предвиђено у члану 5, на привременој основи, све док га Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине не усвоји у истом облику, без измјена и допуна и без додатних услова.

Ова одлука ступа на снагу одмах.

Ова одлука се одмах објављује у «Службеном гласнику Босне и Херцеговине».

Сарајево, 16. јуни 2006.

Др. Кристијан Шварц-Шилинг
Високи представник

ЗАКОН
О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ БОСНЕ И
ХЕРЦЕГОВИНЕ

Члан 1.
(Измјена и допуна члана 135.)

(1) У члану 135. (*Трајање притвора у истрази*) Закона о кривичном поступку Босне и Херцеговине («Службени гласник Босне и Херцеговине», бр. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05 и 48/05)(у даљем

тексту: Закон), иза става 3. додаје се нови став 4, који гласи:

«(4) Изузетно и у изразито сложеном предмету везано за кривично дјело за које је прописана казна дуготрајног затвора, притвор се може поново продужити за још највише три (3) мјесеца након продужетка притвора из става 3. овог члана. Притвор се може продужити два пута узастопно, по образложеном предлогу тужиоца за свако продужење, који треба да садржи изјаву колегија Тужилаштва о потребним мјерама да би се истрага окончала (члан 225. став 3.). О жалби против рјешења вијећа о продужењу притвора одлучује вијеће Апелационог одјељења. Жалба не задржава извршење рјешења.»

(2) У досадашњем ставу 4. члана 135. Закона, који постаје став 5, ријечи «става 1. до 3.» замјењује се ријечима «става 1. до 4.».

Члан 2. (Измјена и допуна члана 137.)

(1) Став 2. члана 137. (*Притвор након потврђивања оптужнице*) Закона мијења се и гласи:

«Након потврђивања оптужнице и прије изрицања првостепене пресуде, притвор може трајати најдуже:

- a) једну годину у случају кривичног дјела за које је прописана казна затвора до пет година;
- b) једну годину и шест мјесеци у случају кривичног дјела за које је прописана казна затвора до десет година;
- c) двије године у случају кривичног дјела за које је прописана казна затвора преко десет година, али не и казна дуготрајног затвора;
- d) три године у случају кривичног дјела за које је прописана казна дуготрајног затвора.

(2) Иза става 2. члана 137. Закона додаје се нови став 3, који гласи:

«(3) Ако за вријеме из става 2. овог члана не буде изречена првостепена пресуда, притвор ће се укинути и оптужени пустити на слободу.»

(3) Досадашњи ставови 3. и 4. члана 137. Закона постају ставови 4. и 5.

Члан 3 (Измјена и допуна члана 185.)

(1) Иза става 4. члана 185. (*Врсте трошкова*) Закона, додаје се нови став 5, који гласи:

«(5) На захтјев одбране, награда за постављеног браниоца може се исплаћивати у току поступка у редовним интервалима које Суд утврди, узимајући у обзир чињенице и околности сваког предмета. У изузетним околностима, Суд може одредити и да се исплата изврши унапријед, прије него што настану издаци.»

(2) Досадашњи став 5. члана 185. Закона постаје став 6.

Члан 4. (Примјена овог закона)

Овај закон се примјењује на све предмете за које је надлежан Суд Босне и Херцеговине у којима правоснажна пресуда није донесена прије дана ступања на снагу овог закона.

Члан 5.
(Ступање на снагу овог закона)

Овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у «Службеном гласнику Босне и Херцеговине».